

[P^{er} Hækkerup.]

er tør og uden nye tanker, uden inspiration for dem, der måtte forvente at få inspiration i dansk politik af en åbningstale.

Det får nu være, hvad det være vil. Vanskeligere for det kommende folketingsarbejde er det, når man skal prøve på ved en åbningsdebat at bedømme helhedsoplægget, at vi ikke får særlig meget at vide af konkret art. Der er henvisninger til udvalg, der sidder og arbejder med problemerne, til kommissioner, som sidder og drøfter forskellige spørgsmål, der henvises til, hvad andre gør og ikke gør; men hvad regeringen selv agter at gøre, og hvad regeringspartierne selv agter at gøre, det er der forbavsende lidt bestemt og konkret om. Det gør det vanskeligt virkelig at bedømme, hvad der er denne regerings hensigter med dette folketingsårs arbejde.

Det er måske forståeligt, at det er således. Jeg kan måske forestille mig, at det kan være vanskeligt for en regering af 3 partier at finde frem til fællesformuleringer, og når man nu engang skal lave en åbningstale, gør man vel det, at man hopper over dér, hvor gærdet er lavest, og så henviser man til udvalg, og så henviser man til kommissioner, og så håber man på, at noget vil vise sig sådan hen ad vejen, som man så til den tid må slås om stykkevis, inden man kan nå frem til det, som skal være regeringens forslag. Det er måske ikke unaturligt, men det er klart, at det giver en svækkelse, og jeg vil gerne understrege det, fordi — det vender jeg tilbage til i mine afsluttende bemærkninger — det naturligvis kommer til at påvirke arbejdsforholdene her i tinget. Jeg skal slet ikke komme ind på de interne vanskeligheder, der kan have været i de enkelte partier; det synes jeg vi skal lade ligge. Jeg kan sige til udenrigsministeren, at her er han og jeg jo, om jeg så må sige, i samme båd: det er af sine egne, man skal have det, og det har vi jo også fået.

Må jeg i øvrigt sige til afsnittet om udenrigspolitikken, at for så vidt angår det generelle afsnit, ligger det på den traditionelle linje, og den ved man på forhånd at vi er enige i. Vi er også enige i de bemærkninger, der er gjort vedrørende sikkerhedskonferencen. Vi håber på, at man både på bilateral, på tosidet, basis og inden for de organisationer, hvor man har mulighed for

at virke for det, energisk vil arbejde for at fremme mulighederne for afholdelsen af en europæisk sikkerhedskonference.

Jeg vil dog gerne sige her, at det virker en lille smule forstemmende, når vi oplever, at venstres udenrigspolitiske ordfører under drøftelserne i Europarådet om dette problem synes at have en, jeg tror, statsministeren ville kalde det nuanceret opfattelse af dette problem. Det styrker i hvert fald ikke tilliden til det grundlag, der er for regeringens politik på dette felt. Men det kan jo være, regeringen nærer lige så stor respekt for venstres udenrigspolitiske ordfører, som de gør for venstres landsmødes vedtagelser, og så er der jo, om jeg så må sige, ingen ko på isen.

Jeg har også med interesse bemærket, at det i den lidt mere generelle del af afsnittet om udenrigspolitikken siges, at det må være opgaven at føre en aktiv og realistisk politik. Jeg er 100 pct. enig med regeringen. Jeg spørger bare: hvorfor gør man det så ikke? Hvis man har denne gode målsætning, dette gode forsæt: at føre en aktiv og realistisk udenrigspolitik, så skulle man prøve på det. Det er i hvert fald ikke det indtryk, vi har, at man gør det.

Nu kan vi måske diskutere, hvad der ligger i ordene „en realistisk udenrigspolitik“. Jeg kan tænke mig, at ordet „realistisk“ somme tider kan dække over, at man mener, at der ikke er realpolitiske muligheder for at foretage et eller andet og derfor helt vil afholde sig fra overhovedet at drøfte problemet eller at føre tanker frem. I så fald mener jeg, at realismen går for vidt. Men når vi kommer til spørgsmålet om at føre en aktiv udenrigspolitik, så tror jeg, det bliver temmelig vanskeligt at finde eksempler på, hvorledes regeringen med virkelig verve og nerve har prøvet på at føre en aktiv udenrigspolitik. Men hvis ordene er udtryk for, at man vil gøre det i fremtiden, hilser jeg denne erklæring med tilfredshed, og vi vil med interesse følge denne nye aktive linje, som regeringen agter at slå ind på i sin udenrigspolitik, og i det omfang, hvori den bliver ført ud i livet i overensstemmelse med de synspunkter, som vi også kan tilslutte os, vil regeringen få den fulde støtte fra den socialdemokratiske gruppe til en sådan aktiv politik.

Af de enkeltproblemer vedrørende uden-